

De jongen ONDER water

Voor de waarheid
moet je soms
kopje
onder...

ADAM BARON

· MET ILLUSTRATIES VAN BENJI DAVIES

De jongen onder water

HOOFDSTUK EEN

Ik ga je iets vertellen wat je niet zult geloven.

Ik, Timon Titus, heb nog nooit gezwommen.

Het gaat trouwens om het tweede deel van de zin, over zwemmen, dat je niet zult geloven, maar als je ook niet gelooft hoe ik heet: mijn naam is echt Timon Titus, en dat móét je wel geloven, want die naam staat op mijn schooltas, in mijn sportkleding en in nog een heleboel andere spullen, zoals mijn paspoort. Wat je niet zult geloven is dat ik nog nooit heb gezwommen, want ik bedoel echt letterlijk nóóit. Echt helemaal nooit. Mijn leven lang nog niet. En ik ben negen! Ik ben de op twee na beste voetballer van groep 5 (gedeelde plaats) en de op een na beste rolschaatser, na Elizabeth Fisher, en zij gaat op zondag naar een rolschaatsclub. Ik ben sterk en gezond en in alle opzichten volkomen normaal (afgezien van mijn naam), maar ik heb zelfs nog nooit een grote teen gestoken in een zee, een

rivier of een meer, niet eens in een echt, normaal, doodgewoon zwembad.

Mijn hele leven niet.

Tot afgelopen maandag.

Het is de schuld van mijn moeder. Helemaal. Dat is ze gewoon nooit met me gaan doen. Niet toen ik een baby was, niet als peuter, niet toen ik naar de speelzaal ging en niet toen ik in groep 1 zat. En toen ik vroeg waarom niet, kwam ze met de ene flutsmoes na de andere. We gaan niet naar het strand omdat ze allergisch is voor zand. In rivieren zitten volgens haar krokodillen (we wonen in Zuidoost-Londen). En een meer is volgens haar net zoiets als een Schots loch, waar wezens in zouden kunnen zitten als het monster van Loch Ness, dat zo gevaarlijk is (echt niet dus) dat geen mens het ooit heeft GEZIEN. (Sorry, Schotten, maar het is zo. Jullie hebben een waardeloos monster.)

En wat zwembaden betreft: van chloor (wat is dat?) kun je jeuk krijgen, en je ziet vaak hele plukken haar van andere mensen in het water, en sommige van die haren komen niet van hun hoofd, maar ‘van andere plekken’.

Dat laatste is eigenlijk wel het overtuigendste argument om niet aan dat hele zwemgedoe te beginnen, maar het is nog steeds niet goed genoeg, en mijn moeder had WEL met me moeten gaan zwemmen. Dat werd afgelopen maandag op een spectaculaire manier duidelijk toen er iets gebeurde wat ik alleen maar kan beschrijven als...

EEN VOLSLAGEN, DRIEDUBBELE RAMP.

‘In de rij, allemaal. Kom, kom, schiet eens op.’

Dat was juf Phillips. Afgelopen maandag. Maar voordat ik je over haar ga vertellen, kan ik waarschijnlijk beter eerst de vraag beantwoorden die vermoedelijk als een geroosterde boerham omhoog is gesprongen in je hoofd. Ik hoor je denken: als je moeder het vertikte om met je te gaan zwemmen, dan had je vader dat toch kunnen doen? Ik vergeet soms dat de meeste mensen twee ouders hebben, iets wat je doorgaans eigenlijk alleen maar in de gaten hebt op een ouderavond of bij een schooluitvoering. Een moeder en, naast haar, een vader, die zich verveelt of op zijn telefoon zit te kijken. Mijn beste vriend, Lance, die samen met mij de op twee na beste voetballer van groep 5 is, heeft zelfs VIER ouders, omdat zijn vader en moeder gescheiden zijn en toen met andere mensen zijn getrouwd, die nu zijn stiefvader en stiefmoeder zijn.

Dat is natuurlijk niet eerlijk, want dat betekent dat hij drie ouders meer heeft dan ik, en dat is zo omdat mijn vader is overleden toen ik één jaar oud was, en ik kan me hem niet herinneren. Hij is alleen de foto's op de schoorsteenmantel en de reden waarom mijn moeder af en toe gaat huilen. Op eerste kerstdag. En vooral op mijn verjaardag. Huilie-huilie, boehoe. Ik bedoel, ik heb heus wel medelijden met haar, maar leuk is anders als je gewoon lol probeert te hebben met je nieuwe lego.

Dus er is geen vader die met me gaat zwemmen om goed te maken dat mijn moeder het domweg nooit heeft gedaan.

‘Hebben we allemaal onze badspullen?’

‘Bádspullen, juf?’ vroeg Lance.

‘Zwemspullen. Handdoek, zwembril, badpak.’

‘Bádpak?’

‘Zwembroek, in jouw geval, Lance. Ik weet niet of een bikini je goed zou staan. Nee, toch? Timon, heb jij je spullen bij je? Je ziet nogal bleek.’

‘Ja, juf,’ zei ik, met een stem die een beetje raar klonk.

‘Mooi. Het is maar een klein stukje lopen. Bij elkaar blijven, allemaal.’

En daar gingen we. Op naar het zwembad.

Dat was afgelopen maandag, maar voordat ik daarover vertel, kan ik beter nog even teruggaan naar de week daarvoor – vervelend, maar ik begin door te krijgen dat verhalen vertellen nog een hele kunst is. Dus nogmaals juf Phillips, de vrijdag voor afgelopen maandag.

‘Jongens, jullie zullen het allemaal wel vreselijk jammer vinden dat jullie op maandagochtend geen godsdienstles meer krijgen.’

Toen het gejuich eenmaal was weggestorven, vroeg Lance waarom niet.

‘Omdat, we – vinger omlaag graag, Lance – met zwemles gaan beginnen.’

‘Wé?’ vroeg Danny Jones, met behoorlijk wat angst in zijn stem.

‘Ik bedoel jullie. Ik kijk toe.’

De opluchting over het feit dat we juf Phillips niet in badpak hoefden te zien was echt heel groot. Iedereen begon enthousiast te praten, en Lance draaide zich met een grijns naar me om.

‘Ik ben benieuwd of we met zwemmen ook op een gedeelde derde plaats komen.’

‘Ik...’

‘Wat is er, Timon? Je kijkt... Voel je je wel goed?’

‘Ja, natuurlijk. Maar ik denk niet dat we allebei weer even goed zullen zijn. Niet in zwemmen, Lance.’

‘Wat? O nee. Jij bent er zeker hartstikke goed in, hè, Timon?’

‘Eh,’ zei ik. ‘Nou ja.’ En toen zei ik, en ik heb geen idee waarom ik het zei: ‘Ja, ik ben echt keigoed in zwemmen.’

‘Nou, Titus, wedden dat je niet even goed bent als ik?’ zei Billy Lee, die snel even checkte of juf Phillips niet keek voordat hij me een elleboogstoot in mijn maag gaf. Dat soort dingen doet Billy Lee. Echt altijd. Hij is een supergruwel, Billy, een beetje als een parse Minion, maar er is niets wat je kunt doen om hem weer geel te maken. ‘Ik kan vlinderen,’ vervolgde hij. ‘Kun jij vlinderen?’

‘Ja,’ zei ik. ‘Tuurlijk.’

‘En wat nog meer?’

‘Eh...’ Ik dacht hard na.

‘Nou?’

‘Nachtuilen?’

‘Wát?’

‘Dat kan ik. Nachtuilen. En... vlinderen,’ zei ik.

Lance klapte dubbel van het lachen toen ik dat zei, maar ik wist niet waarom. Vlinderen? Ik dacht dat we gingen zwemmen, niet naar het park om met een vlindernet rond te zwaaien. Maar ik verborg mijn onnozelheid en keek strak naar het breed grijnzende gezicht van Billy Lee toen hij zei: ‘Oké, dat zullen we dan nog weleens zien. Maandagochtend, jij en ik, Titus.’

‘Wat jij en ik?’

‘Een zwemwedstrijd. Krauwelen.’

‘Ik dacht dat je “zwemmen” zei.’

‘Borstkrawel, sukkel.’

‘Mij best,’ zei ik. En nog voordat de middagpauze om was, wist de hele klas ervan. Ik, Timon Titus (aardig, vriendelijk en een behulpzame klasgenoot voor iedereen) zou het opnemen tegen Billy Lee (brutaal, gemeen, en als hij er even de kans toe ziet een regelrechte pestkop) in een ZWEMWEDSTRIJD in het sportfondsenbad Lewisham.

‘De verliezer is een ongelofelijke sukkel,’ zei Billy Lee, maar dat voelde ik me toch al.

Ik, in een zwémwedstrijd? Terwijl ik nog nooit, ook niet één keertje, echt never nooit niet was wezen zwemmen, en dat tegen iemand die een kop groter was dan ik en die door zijn ouders was opgegeven voor alle sporten die er maar waren? Was ik – sla-met-mijn-kop-op-tafel – nou helemaal – sla-met-

mijn-kop-op-tafel – gék – sla-met-mijn-kop-op-tafel – geworden? Dat bleef ik me de hele dag afvragen terwijl ik me suf piekerde of er niet een uitweg was, totdat er iets verbazingwekkends gebeurde. De school was uit. Ik stond te wachten op het schoolplein. Daar hing ik maar wat rond, toen...

VERONICA
CHANG
ZOMAAR
OP
ME
AF
KWAM
STAPPEN.

Veronica stapt niet zomaar op mensen af. Dat doet ze zelfs niet bij juf Phillips, terwijl iedereen weet dat ze vaak jufs grammatica en spelling verbetert. Juf Phillips bedankt haar dan altijd, maar ik geloof niet dat ze het van harte doet. Veronica is een van die zeldzame, onbenaderbare genieën. Ze kan woorden spellen als ‘exentriek’ en ‘kassjère’. Haar moeder komt uit Frankrijk, dus ze kan Frans spreken, en haar vader is Chinees, dus ze spreekt ook... Mineola (volgens mij heet het zo). Of is het Mandarijns? Maakt niet uit. Ze is VIJF HELE NIVEAUS verder dan ik met pianospelen (ze doet niveau 5). En ze is... Er luistert toch niemand mee, hè? Dan kan ik het wel zeggen...

ECHT MOOI. Ze heeft van dat lange zwarte haar dat zo glanst dat je er bijna je eigen gezicht in kunt zien, en ze ruikt alsof er ergens vlakbij iemand een suikerspin staat te eten.

Ik was zo opgetogen dat Veronica gewoon op me afstapte dat ik vergat hoe ik in de beroerdste situatie van mijn hele leven was beland. Dat wil zeggen, totdat ze iets zei, want toen draaide mijn maag zich om.

‘Ik hoop echt dat je wint, Timon.’

‘Wat bedoel je?’

‘Maandag. Tegen Billy. Hij woont vlak bij ons en het is zo’n halvegare,’ zei ze en ze lachte naar me.

Toen ik niets terugzei, keek Veronica me vreemd aan en daarna liep ze weg. Mijn moeder dook op uit de wachtende menigte en woelde even door mijn haar.

‘Heb je een fijne dag gehad, kanjer?’

‘Ja, mam,’ zei ik. ‘Fantastisch. Ik heb de hele dag alleen maar gedacht dat jij zeker weten de beste moeder van de hele wereld bent.’

‘Ah...’

‘Maar niet heus!’

‘Timon? Tiem? Is er iets?’

‘Niks waar jij iets aan kunt veranderen,’ zei ik en ik liep stampend naar de poort, waar Billy Lee vuil naar me stond te grijnzen.

‘Ik zie je maandag,’ zei hij.

HOOFDSTUK TWEE

Zoeken op Google: Wat is krawelen?

Ergens vind ik dat het ‘schoffelen’ betekent, onkruid weghalen met een schoffel, maar dat doen we in de schooltuin al genoeg, dus dat zal het echt niet zijn. Waterschoffelen, zeker!

Verder googelen dan maar. Kijk, en toen vond ik iets zinnigs. Bij goedzwemmen.org werd uitgelegd dat het een zwemslag is, ook wel ‘crawl’ genoemd, waarbij je met je gezicht in het water moet gaan liggen en met je armen moet maaien alsof het de wieken van een molen zijn. Om te kunnen ademen beweeg je je hoofd van de ene kant naar de andere. Oké. Hoe moeilijk kon dat zijn?

Computer uit.

‘Mam!’ riep ik vanuit de woonkamer.

‘Ja, Tiem?’

‘Mag ik in bad?’

Ik hoorde een theekopje stukvallen op de keukenvloer voordat ze kwam binnenhollen.

‘Voel je je wel goed, Tiem? Alles oké?’

‘Ja, hoezo?’

‘Nou, wat dacht je? Omdat je vroeg of je een bad mocht nemen.’

‘Ja, nou ja... eh... Ik vind het gewoon heel belangrijk om schoon te zijn.’

‘Ja, natuurlijk. Nou, ik ben blij dat jij daar eindelijk ook achter bent. Maar is een douche niet genoeg?’

‘Nee, in dit geval niet.’

Boven liet ik het bad vollopen en begon. Hoofd omlaag, kont omhoog. Ik had waarschijnlijk beter geen badschuim in het water kunnen doen. Binnen de kortste keren moest ik in mijn ogen wrijven en spugde ik mondenvol schuim uit. Het probleem was dat het bad domweg niet diep of lang genoeg was. En niet breed genoeg. Mijn armen sloegen tegen de zij-kanten toen ik probeerde te molenwieken en ik sloeg steeds met mijn hoofd tegen de achterwand. Op goedzwemmen.org had ik ook iets gelezen over een koprol bij het keerpunt om de andere kant op te gaan. Maar toen ik dat probeerde, trok ik met mijn grote teen de stop uit het bad en schopte ik badschuim uit het raam.

‘Ben je nou helemaal gek geworden!’ schreeuwde mijn moeder, die kwam binnenrennen. Er was meer water buiten de badkuip dan erin.

‘Ik ben in elk geval schoon,’ zei ik. Waarop mijn moeder haar hoofd schudde en de fles shampoo pakte.

‘Ogen dicht,’ zei ze.

Ik draaide me om en liet haar zonder (veel) gemopper mijn haar wassen, en toen ze daarmee klaar was, vroeg ik wat we in het weekend gingen doen.

‘Wat zou je graag willen doen?’

‘Kunnen we...’

‘Ja, Tiem?’

‘Gaan zwemmen?’

Mijn moeder werd stil. Toen zei ze: ‘Nou, we moeten maar eens zien. Misschien. Maar eigenlijk was ik van plan morgenmiddag met je naar Charlton te gaan. Als een vervroegd verjaardagscadeautje.’

‘Echt waar?’

Charlton is ons plaatselijke voetbalteam, de ploeg waar ik op een dag voor zal uitkomen. Dan word ik aanvoerder, net als Johnnie Jackson nu, hoewel ik die rol natuurlijk zal moeten delen met Lance, omdat we even goed zijn. Danny Jones (de op een na beste) en Billy Lee (de beste, grrr) zullen in de eredivisie voor Chelsea gaan spelen, dus over die twee hoef ik me geen zorgen te maken. Het was een hartstikke leuk idee om daarheen te gaan, vooral als het een VERVROEGD verjaardagscadeautje was, want dat zou vast betekenen dat ik ook nog mijn ANDERE bijzondere cadeau zou krijgen (daarover later meer). Ik dacht aan mijn verjaardag. Het voelde als een kwel-

ling dat ik nog een lange, volle week zou moeten wachten. Gek toch dat het lijkt alsof je verjaardag nooit zal komen wanneer de dag dichterbij komt?

‘Bedankt, mam! Heb je al kaartjes?’

‘Nog niet. Ik dacht er net pas aan. Ik kijk zo wel online. Ze zijn nooit uitverkocht.’

‘Super. Wat dacht je van zondagmiddag?’

‘Voor wat?’

‘Om te gaan zwemmen.’

‘Is het zwembad open op zondag? Nee, ik dacht het niet.’

‘O. Nou, misschien kunnen we dan niet dit weekend naar Charlton gaan, maar het volgende weekend?’

Maar mijn moeder luisterde niet. Ze liet me uit bad stappen, gooide een handdoek over mijn hoofd en ging snel naar beneden. Toen ik beneden kwam, keek ze lachend op van het computerscherm.

‘Hebbes,’ zei ze. ‘Je favoriete plek, boven, achter het doel.’

‘Bedankt, mam,’ zei ik.

Na het avondeten mocht ik van mijn moeder opblijven, en we kropen gezellig op de bank om naar de eerste *Harry Potter*-film te kijken. Ik ben net als iedereen gek op Harry Potter, maar er is iets waar niemand aan lijkt te denken wanneer ze er maar over doorgaan dat ze een Vuurflits willen of ook zo graag zouden willen kunnen verschijnselen. Hij heeft geen vader en moeder meer. Die zijn dood. Ik denk niet zo vaak aan mijn vader, maar soms is het net alsof hij aan mij

denkt, waardoor ik me herinner dat hij er niet is. Dat hij dood is. Het gebeurt wanneer ik een boek zoals *Harry Potter* lees. Ik hoef helemaal geen racebezem en ik wil me helemaal niet op een magische manier voortbewegen. Ik zou gewoon willen dat ik meer foto's had, zoals Harry. Dat idee. Dan zou de man op de schoorsteenmantel me misschien iets meer zeggen. Dan zou hij misschien voelen als mijn vader, niet alleen als een vent in een geruit overhemd met zijn arm om iemand heen die eruit ziet alsof ze een jonger zusje van mijn moeder is.

Bovendien weet Harry Potter wat er met zijn vader is gebeurd, maar als ik naar mijn vader vraag, zegt iedereen altijd dat ik me daar pas mee bezig hoef te houden als ik ouder ben (net als over de buitenspelregel). Lance vroeg er een keer naar, en ik schaamde me er een beetje voor dat ik moest toegeven dat ik het niet wist, en daarom zei ik maar dat hij ziek was geworden.

'En toen hadden ze zeker nog geen aspirine?' had Lance gezegd.

Toen de film afgelopen was, verwachtte ik dat mijn moeder zou zeggen dat het bedtijd was, maar ze lachte alleen maar en vroeg of ik ook de tweede film wilde zien. Ik vroeg niet waarom we eigenlijk twee films achter elkaar gingen kijken. Ik knikte alleen maar, en we hebben hem helemaal uitgekeken, ook al kon ik mijn ogen amper meer openhouden.

Toen hij afgelopen was, bracht ze me naar boven, en ik zag op de gangklok dat het over halftwaalf was. Ik was pas één

keer eerder zo laat op gebleven, vorig jaar, toen oom Bill en tante Mill samen een ‘mijlpaal’ vierden. Het was al halftien toen ik de volgende ochtend wakker werd, en bijna twaalf uur toen we de pannenkoeken hadden opgegeten die mijn moeder had gebakken.

‘Gaan we nog naar het zwembad, mam?’ vroeg ik toen er geen hap meer bij kon.

Ze keek op de wandklok en slaakte een zucht. ‘Sorry, lieverd, ik denk niet dat we dat redden voor de aftrap, denk je ook niet?’

Ik zei niets. Ik kreeg er de pest over in. Ze wilde domweg niet met me naar het zwembad. Ik kreeg er de pest over in, maar toen ik opkeek, had mijn moeder tranen in haar ogen en ze staaarde me aan. Ik zag haar slikken, en toen kwam ze naar me toe en ze sloeg haar zachte armen om mijn nek.

‘Je bent een schat,’ zei ze, en dat vond ik zo heerlijk om te horen dat het zwemmen me niet meer kon schelen. Toen niet, in elk geval, maar neem maar van mij aan dat ik daar op maandag anders over was gaan denken. In de tussentijd had ik Charlton om naar uit te kijken: zet hem op, Addicks! (Want dat is de bijnaam van mijn club.) Dat was al fantastisch, wat betekende dat mijn echte verjaardagsuitje helemaal te gek zou worden. We namen een patatje en ik mocht een saucijzenbroodje van mijn moeder. Ik hoorde drie scheldwoorden, waarvan er één compleet nieuw voor me was, maar op de een of andere manier wist ik toch dat het een scheldwoord was.

We stonden 1-1 gelijk tegen Rotherham, totdat Johnnie Jackson in de laatste minuut scoorde met een kopbal. Joepie! Dat zou ik geweest zijn, niet Lance. Hij is goed in voorzetten geven, maar een kopbal probeert hij te vermijden en dan doet hij op het allerlaatste moment, wanneer de bal al op de grond ligt, alsof dat niet zo is. Misschien ben ik toch wel iets beter dan hij.

‘Hoe gaat het dit trimester op school?’ vroeg mijn moeder op zondagavond. We waren de hele dag in de stad geweest, waar we kunstworkshops hadden gedaan in de National Gallery, een Londens museum voor schilderkunst. Mijn moeder is kunstenaar en dat is een van haar banen. Ze vertelt kinderen over een schilderij en neemt ze dan mee naar een andere ruimte om zelf iets in die stijl te schilderen. Ik vind het niet erg om mee te moeten. Ik hou van tekenen en dingen maken, maar het allerleukste vind ik het om mijn moeder te horen vertellen. Ik vind het leuk om te zien dat iedereen naar haar luistert. Ik zag er een man die al eerder was geweest. Hij was zelfs vijf weken achter elkaar gekomen met zijn twee dochttertjes. Hij heeft heel lang met mijn moeder staan praten over de schilderijen en heeft haar na afloop uitgebreid bedankt. Een van de meisjes pakte mijn been vast en wilde niet meer loslaten. Ik deed alsof ik het vervelend vond, maar ze was eigenlijk best lief.

‘Dit trimester? Gaat wel.’

‘Maar wat gaan jullie doen?’ vroeg mijn moeder. ‘Ik heb de

ouderavond gemist omdat ik moest werken en ze hebben de lijst met nieuwe onderwerpen nog niet gemaild.'

'De Romeinen,' zei ik. 'En iets wat voortplanting heet. Juf Phillips zei dat we ons niet opgelaten hoefden te voelen wanneer we het daarover gaan hebben, maar toen ze dat zei, kreeg ze een hoofd als een boei, dus ik denk dat ik me wel opgelaten ga voelen.'

'Het zal wel meevallen. Verder nog iets nieuws?'

Jongens, jullie zullen het allemaal wel vreselijk jammer vinden dat jullie op maandagochtend geen godsdienstles meer krijgen.

'Niks bijzonders,' zei ik.

'Een boek om heerlijk in te duiken...'

– Simon van der Geest

Timon Titus (ja, echt!) heeft
nog NOOIT gezwommen.

Echt nooit. Niet één keer.

Maar hoe moeilijk kan het zijn? Hij heeft de borstcrawl gegoogled en de oude zwembroek van zijn vader gevonden. Hij is er helemaal klaar voor. Nou, niet dus. Na het fiasco in het zwembad blijkt er een groot familiegeheim te zijn dat alleen Timon en zijn vrienden kunnen oplossen.

Dit mysterie zet zijn

leven

op zijn

kop...

De jongen onder water is een hartverwarmend verhaal,
met een hilarische held die je niet snel zal vergeten!

9 789030 504085

www.billybones.nl

**BILLY
BONES**